

Τὰ κλασικά παράθυρα τοῦ Μαϊφάρτ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῶν μεταμόρφωσιν μετεβλήθησαν εἰς ἀληθῆ παρκέτα χοροῦ. Τὸ ἐν παράθυρον νομίζεις ὅτι εἶναι ἡ αἴθουσα τοῦ Σερπιέρη, τὸ ἄλλο ἡ αἴθουσα τοῦ Ῥικάκη. Καὶ εἰς τὰ δύο χορεύεται τὸ κοτιλλίων, τὸ φινάλε αὐτοῦ τοῦ χοροῦ, ἡ ἀπομασκάρωσις τῶν χορευτῶν.

Ὁ κ. Μαϊφάρτ ἐξέθεσε τὰ πολυτελέστερα ἰγκύκλια εἶδη, χρυσαλίδας, ψαράκια, παράσημα, περικεφαλαίας, χιόνι, ξίφη, κασκέτα, ὅλα ἐν γένει ἐκεῖνα τὰ σχήματα δι' ὧν ἡ κοκέττα χορεύτρια μασκαρεύει τὸν κο . . . ὅχι δὲν πάγει . . . χορευτὴν τῆς.

Τὸ μέγα θαῦμα τῶν παραθύρων τοῦ κ. Μαϊφάρτ εἶναι δλόκληρος συσκευὴ ἱππότου τοῦ μεσαιῶνος, φυσικοῦ ἀναστήματος, μὲ τὴν ὁποῖαν ὅστις τῶν χορευτῶν παρουσιασθῆ θὰ ἀπελπίσῃ ὅλας τὰς χορευτρίδας, διότι θὰ βάλῃσι κατὰ σιδήρου, κατὰ θωρηκτοῦ.

Τὴν χαρίζομεν λοιπὸν εἰς τὸν φίλον μας Κάρ.

Βύχόμεθα ταχεῖαν κατανάλωσιν τῶν καλλιτεχνικωτάτων αὐτῶν εἰδῶν τοῦ κ. Μαϊφάρτ, μολονότι ὁ νεώτερος Ἄθληναῖος, tutto vede, poco compra e meno paga.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ὁ περιηγητὴς τῆς Κολομβίας Ῥουλὲν διηγεῖται ὅτι αὐτὸς καὶ τρεῖς σύντροφοι οἵτινες τὸν συνώδευον, καταληφθέντες ὑπὸ ἀγρίας πείνης, ἔφαγον μετ' ἀπλήστου ὀρέξεως πέντε ζεύγη ἀρβηλῶν καὶ μίαν ἐμπροσθέλαν δερματίνην. Τί ἰδέαν θὰ ἐλάμβανεν ὁ περιηγητὴς οὗτος περὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν μας οἵτινες ἐν μέσαις Ἀθήναις, χωρὶς νὰ ἀναγκασθῶσιν ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς πείνης, κατεβρόχθισαν καθ' ἑκατοστίας πετσώματα καὶ ἀρβύλας!

Λέγεται ὅτι οἱ πεινῶντες καὶ μὴ ἔχοντες νὰ φάγουν καθ' ἕνους βλέπουσι διάφορα δράματα, ὄπτασις, οἶον δάση, κήπους, ῥυάκια· τὸ ἴδιον φαίνεται πάσχωσι δ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ὅστις λιμώττων καὶ μὴ ἔχων νὰ θρέψῃ οὔτε πεντακισχιλίους ἄνδρας ἐν τῷ περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ στρατοῦ νομοσχέδιῳ του, ὄνειρεύεται ἑκατομμύρια, μπερσάλους, 26,000 ἄνδρας, μεγάλην Ἑλλάδα καὶ ὅσας ἄλλας παρακρούσεις καὶ δελήρια ἐπάγεται ἡ πείνα.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

Βίς ἐν ἐκ τῶν Μεγάλων Ξενοδοχείων τῆς πλατείας Συντάγματος δύνανται πολὺ καλὰ νὰ μὴν ἀνάπτουν τὰ φῶτα τῆς Salle à manger, διότι ἰκανὸν πῶς ἀναδίδει ἡ μεγαλοπρεπὴς φαλάκρα τοῦ νεοσυλλέκτου ὑπηρετοῦ Μπαβέα.

*
**

ΕΛΗΑΣ ΚΛΩΝΑΡΙ.

Γιατ' εἶχαμε μαλώσει δὲν θυμοῦμαι.
Κοντὰ ἐγὼ μ' ἐκείνη καθισμένοι
Ἔχομε νὰ τὴν μούρη κρεμασμένοι
Καὶ δὲν μιλοῦμε.

Ἦ τὸ χέρι τῆς κρατεῖ ἐλγᾶς κλωνάρι,
Μιὰ στρέφει ἀπὸ κρουφὰ καὶ με κυττάζει,
Μιὰ πάλι τὸ μαδᾶ, τὸ κομματιάζει
Μὲ τὴν χάρη.

Ἐξαφνα τὸ χεράκι τῆς ἀπλώνει,
Μὲ γέλοιο τὴν ἐλγὰ μου δίνει
Ἐὸ πόλεμος, μου λέει, σῶνεις
«Τώρα εἰρήνη!»

Τὰ χεῖλια μου ἰς τὰ χεῖλια τῆς κολλάω . . .
Μονάκριβο φιλι, τῆς ἔχω πάρει,
Ὅμως κι' αὐτὸ ἰς ἐσένα τὸ χρωστάω
Ἐλγᾶς κλωνάρι!

Domino noir-rouge.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Ἐξέφραζεν εἰς τὴν ἀπορίαν τοῦ πῶς αἱ γυναῖκες ἐλαφρότερον ἐνδουόμεναι δὲν ἀρπάζουν κρῦο ὅταν βγαίνουν ἔξω, ἐνῶ οἱ ἄνδρες, καὶ μὲ τὴν πανοπλίαν τῶν ἀκόμη ἀρπάζουν.

— Διότι τὸ κρῦο, ἕνεκα λόγων κοινωνικῆς ἀβρότητας, ἀπῆντησεν ἄλλος, κάμνει τόπο νὰ περάσουν αἱ γυναῖκες, ὡς γυναῖκες, ἐνῶ εἰς τοὺς ἄνδρας πέφτει ἐπάνω τῶν καὶ ἔτσι ἀρπάζομε τὸ κρῦο.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ — ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ.

Διευθυντῆς Λεούσης

Κατὰ τὴν Ὁδὸν Σταδίου ἀρτικρὸ τοῦ Βασιλικοῦ Σταύλου.

Ὁ κ. Λεούσης, κομμωτὴς τοῦ θεάτρου, εἶναι καλλιτέχνης διὰ τὰς κομμώσεις ἰδίως τῶν κυριῶν, προσκαλούμενος κατ' οἶκον καὶ δίδων τὸν τόνον τοῦ κάλλους εἰς τὴν κόμμωσιν.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΦΙΛΟΚΑΛΟΝ.—ὍΛΑ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ—ΠΕΡΟΥΚΑΙ ΔΙ' ΕΝΟΙΚΙΟΝ.—ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΣΙΝΙΚΗ ΒΑΦΗ.